

Hana Jirků (1988)

Pozůstali

když přišli, lámalo se jaro
právě v půli
a v očích venkovanů nechávalo strach
co bude v červnu
a kolik smůly
bude téct po zděšených smrcích
na kolik z nich u cesty sedne prach

když přišli, vítr se zvedal
a v zátokách hrozil bílým rackům
že jim hnízda sfoukne
a že tahle síla
zláme jim pířka, nebudou víc bílá
kdo nedolétne dál

když přišli, pozůstali
místo svíce louče spalovali
horké dlaně spínali pohříchu
neslyšně kladli nohy na rozpraskanou zemi
vítr už téměř utichnul

Marie Tejklová (1977)

Vyhledávání satelitů

Probíhá vyhledávání satelitů
počkejte prosím...
Probíhá vyhledávání satelitů
Počkejte prosím...
Vyhledávání satelitů bylo zahájeno
Vyhledávání satelitů probíhá
Vyhledávání probíhá počkejte prosím
Počkejte prosím
Počkejte Počkejte Počkejte
prosím...
Probíhá vyhledávání satelitů
počkejte prosím...

Pavčina Pulcová (1975)

Sůrsun

kovová lžíce zaražená v hrdle
po kapkách polykat plyněk
a vzlyk – zlomené křídlo ptačí
trčí z útrob země – lidí lidí – země
strmí se bolest v mohylách
nehmotné balvany vrší
až ku klenbě mraků

však nad nimi září hladina azuru
smyj smutek
v nekonečném prostoru
shledání
v pohledu nahoru

Hráči

vlnitá střecha verandy
koulí skleněnky kapek
do hliněných důlků
pláčou usedavě všichni malí
co prohráli hru s časem
a kvapem zestárli

Barbora Štanclová

Jízda

Jedu na malé tříkolce
kolem supermarketů,
hypermarketů,
velkoobchodů,
maloobchodů,
salónů krásy,
agentur na zážitky
a když jedu po kočičích hlavách – šeredně to drncá.

Skřípe a kvílí
a o řídítka mi cinkají řetízky.
Řetízky příběhů o indiánech.
Pohledy lidí
– ten rámus nemají rádi.
Bojím se o sebe a o tříkolku.

Někdy sesednu, přivážu ji za řemínky k lampě,
na světlo – ať nemá strach
a jdu o kousek dál
a ještě
a ještě
ještě kousek.

Jednou z ní byla hvězda v temnotě,
tak daleko,
ale mám ji na řetízku z indiánských příběhů
a světlo mi ukáže cestu.

Mé srdce

Mé srdce je poušť
na které pláče pasáček koz,
kterému stádo zemřelo žízni
a on ještě dokáže plakat
a slzy odchází spolu se životem.

Mé srdce je poušť
a má-li se jednou podařit stromu
vyrvat se z kořenů a přesadit se,
mé srdce, zrnko po zrnku,
přenesení vítr úplně jinam.

M. Patková

***

Příběhy z hermelínu
a zažloutlých prostěradel,
čepic dvorních šašků
a loken z paruk, příběhy
ulámaných podpatků,
orousaných nohavic,
sešlapaných šatů,

příběhy poztrácených
zvonků, dřevého cylindru
a zaprášených duchen,
pod nimiž se mílovali
(někdy doopravdy),

příběhy zkrácené
o paměť herců,
předčasné věnce
jejich hrobů,

mlčte už!

A jen

Městské mouchy nasáté mastnou moukou
vymletou na chodník z rukou bezdomovců
v pomočených koutech Prahy
ještě sají z posledního to poslední.
Žáda shrbená do podrobností
i oči kamsi zapadly
a jen to čekání,
crkot
z okapů.

Ještě

Když den je nemocen, a přesto nemá stání,
noc zapovězená příslibem početí,
žena rozpálená horečkou *jiného* snu
a muž neoblomný pouze v náznaku,
je na čase zavřít z *druhé* strany
a Bohu slíbit, že ještě naposled,
a pak už dost.

Že ještě – oh, ten rulík zlomocný –
se cosi láme uprostřed a je to
beznadějně
tenké.

